

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Ek/2105/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119431652
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119431652.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného v 1. rade: mal. Q. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX, XXX XX Q., oprávneného v 2. rade: mal. E. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX, XXX XX Q., zastúpení zákonnou zástupkyňou matkou: J. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX, XXX XX Q., obaja zastúpení právnym zástupcom: Burian & partners, s.r.o., so sídlom V. Tvrdého 819/1, 010 01 Žilina, IČO: 47 254 483, proti povinnému: H. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX, XXX XX J., vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Stanislava Hulmanová Janušová, Exekútorský úrad so sídlom Vojtecha Tvrdého 4, 010 01 Žilina, pod sp. zn. XXXEX XX/XX, o vymoženie zameškaného výživného vo výške 2.700 eur, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/2105/2019 zo dňa 28. mája 2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/2105/2019 zo dňa 28. mája 2020 **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnení v 1. a 2. rade sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 11.11.2019 domáhali od povinného vymoženiu zameškaného výživného vo výške 2.700 eur a bežného výživného vo výške 300 eur na podklade exekučného titulu - rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. XXP/XX/XXXX-XX zo dňa 11.01.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným dňa 27.01.2012. Dňa 20.01.2020 poveril súd vykonaním exekúcie súdnu exekútorku.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 16Ek/2105/2019 zo dňa 28.05.2020 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 61k ods. 1-2, ods. 5, § 61l ods. 3, § 61n ods. 1 písm. b), § 61n ods. 2 Exekučného poriadku a vecne tým, že povinný nepreukázal dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, a v spojení so skutočnosťou, že súd ex offo nenašiel ani iný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Povinný svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodnil tým, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku v zmysle § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku a to, že v období od novembra 2017 do júla 2018 žil spolu s oprávnenými v 1. a 2. rade a ich zákonnou zástupkyňou v spoločnej domácnosti - v nájmomnom byte v obci J., kde v rámci spoluzitia v spoločnej domácnosti povinný platil všetky pohľadávky vyplývajúce z nájmu, inkasa, televízie a podobne, a to do rozchodu so zákonnou zástupkyňou oprávnených v 1. a 2. rade v júli 2018. Povinný tvrdil, že bežné výživné vo výške 300 eur mesačne v prospech oprávnených v 1. a 2. rade platí pravidelne zo svojho bankového účtu trvalým príkazom vždy na začiatku mesiaca na účet zákonnej zástupkyne oprávnených v 1. a 2. rade od augusta 2018 do času podania návrhu na zastavenie exekúcie a predložil súdu výpis z jeho účtu za obdobie od 05.11.2019 do 11.02.2020. Oprávnení v 1. a 2. rade s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasili z dôvodu oprávnených vyjadrili nesúhlas so zastavením exekúcie v celom rozsahu. Súhlasili iba so zastavením exekúcie v časti

bežného výživného z dôvodu, že zámerom návrhu na vykonanie exekúcie nebolo vymôcť bežné výživné vo výške 300 eur mesačne od novembra 2019, ale vymôcť od povinného pohľadávku na zameškanom výživnom vo výške 2.700 eur, keďže povinný si nesplnil povinnosť platiť bežné výživné riadne a včas na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým bol povinný prispievať na výživu oprávneného v 1. rade sumou vo výške 150 eur mesačne a na výživu oprávneného v 2. rade sumou vo výške 150 eur mesačne, za obdobie od mesiaca november 2017 do mesiaca júl 2018, teda za 9 mesiacov (300 eur x 9 mesiacov = 2.700 eur). Súd v napádanom rozhodnutí konajúc vyšším súdnym úradníkom mal za preukázané, že exekučným titulom bola povinnému uložená povinnosť platiť výživné v prospech oprávneného v 1. rade vo výške 150 eur mesačne, oprávneného v 2. rade vo výške 150 eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletých detí s účinnosťou od právoplatnosti exekučného titulu, pričom návrhom na vykonanie exekúcie bol uplatnený nárok na zameškané výživné v celkovej výške 2.700 eur za obdobie od novembra 2017 do júla 2018 (9 mesiacov x 300 eur = 2.700 eur) a bežného výživného v celkovej výške 300 eur od podania návrhu na vykonanie exekúcie. Dňa 25.05.2020 doručila súdna exekútorka súdu upovedomenie o čiastočnom zastavení exekúcie v časti vymáhania bežného výživného z dôvodu, že zastavenie exekúcie navrhli oprávnení v 1. a 2. rade, tak ako to predpokladá § 61k ods. 5 Exekučného poriadku v spojení s § 61n ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku a § 61n ods. 2 Exekučného poriadku, v čoho dôsledku v tomto exekučnom konaní vyšší súdny úradník rozhodoval len o návrhu povinného na zastavenie exekúcie vedenej pre zameškané výživné vo výške 2.700 eur. Povinný tvrdil, že vymáhaný nárok na zameškané výživné zanikol splnením zo strany povinného, keďže v rozhodujúcom období od novembra 2017 do júla 2018 žil s oprávnenými v 1. a 2. rade a ich zákonnou zástupkyňou v spoločnej domácnosti, kde platil všetky výdavky s tým spojené, avšak na toto svoje tvrdenie povinný nepredložil žiaden dôkaz, čím nepreukázal súdu zánik vymáhaného nároku na to určenými listinnými dôkaznými prostriedkami ako napríklad potvrdenie o úhrade dlžnej sumy vystavenej zákonnou zástupkyňou oprávnených povinnému v prípade hotovostnej úhrady, resp. v prípade bezhotovostného bankového prevodu výpisom z bankového účtu, prípadne potvrdením o úhrade poštového poukazu, a pod. Povinný tak nepreukázal súdu okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, a ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, v tomto prípade podľa tvrdenia povinného, splnením dlhu. Povinný súčasne v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiaden zákonný dôvod, na základe ktorého by mohlo byť vyhovené jeho návrhu na zastavenie exekúcie súdom, t. j. neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu, resp. skutočnosť, že exekučný titul bol zrušený.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonom stanovenej lehote dňa 12.06.2020 sťažnosť, ktorou žiadal, aby súd napádané uznesenie zrušil alebo zmenil tak, že exekúciu v celom rozsahu zastaví. Sťažnosť odôvodnil tým, že v roku 2011 kedy prebehlo súdne konanie o určení výšky výživného, žil spoločne s oprávnenými v 1. a 2. rade v spoločnej domácnosti až do júla 2018, kedy spoločnú domácnosť opustil a od vtedy riadne platí výživné v zmysle exekučného titulu. Keďže exekučný titul bol právoplatný a nechcel prísť do problémov, tak výživné posielal zákonnej zástupkyňi oprávnených v 1. a 2. rade, avšak tá mu ich vracala naspäť na účet, pričom odkázal na svoje podanie zo dňa 26.5.2020, ku ktorému predložil ako dôkaz výpis zo svojho účtu, a ktoré bolo dané na poštovú prepravu dňa 02.06.2020 a doručené súdu dňa 03.06.2020. Uviedol tiež, že zákonná zástupkyňa oprávnených neprispievala na výdavky spojené s bývaním, všetko platil on sám, rovnako uvedené výdavky označil vo výpise z účtu, ktorý súdu zaslal v podaní zo dňa 26.5.2020. V novembri 2017 sa so zákonnou zástupkyňou oprávnených v 1. a 2. rade ústne dohodol, že jej nebude posielat' peniaze na účet, ale sám platil naďalej všetky výdavky súvisiace so spoločným bývaním. Predložil súdu výpis z účtu, z ktorého vyplýva, že v rozhodnom období zabezpečoval výdavky, aj nákupy v spoločnej domácnosti. Poukázal na to, že zákonná zástupkyňa oprávnených podala návrh na vymoženie zameškaného výživného z dôvodu, že podal návrh na zníženie výživného a tiež na to, že po odchode zo spoločnej domácnosti, jej nechal zariadený dvojizbový obecný nájomný byt, ktorý bol plne funkčný a nezanechal jej žiadne úvery, pričom doteraz nežiadal ani o BSM. Dodal, že o deti sa pravidelne stará aj mimo dní stanovených súdom, nakupuje im to, čo potrebujú aj nad rámec výživného a bráva ich do aquaparkov.

4. Oprávnení v 1. a 2. rade sa k sťažnosti povinného vyjadrili tak, že navrhujú sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť z dôvodu, že sa v plnej miere stotožňuje s odôvodneným napádaným uznesením v tom smere, že povinný nepredložil akýkoľvek listinný dokument na podporu jeho subjektívnych tvrdení. Dodal, že medzi povinným a zákonnou zástupkyňou oprávnených v 1. a 2. rade nebolo uzatvorené manželstvo a preto nemohlo medzi nimi vzniknúť ani BSM tak, ako tvrdil povinný.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

10. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Podľa § 44 CMP, rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením.

14. Súd po zistení, že sťažnosť povinného voči napádanému rozhodnutiu bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. V danom prípade vyšší súdny úradník v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý zároveň aj dostatočným spôsobom právne odôvodnil. Takýto postup súdu má oporu v právnych predpisoch a bol odôvodnený do tej miery, ktorá postačuje na záver o ústavnej konformite napadnutého uznesenia. Sudca sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkazuje. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na nesúhlas a argumentáciu povinného prezentovanú v sťažnosti a k zvýrazneniu správnosti napádaného rozhodnutia, sa súd nad rámec zákona (§ 202 ods. 2 Exekučného poriadku) vyporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

15. Sudca v sťažnostnom konaní vyhodnocuje, že vyšší súdny úradník postupoval v súlade so zákonom, keď na podklade tvrdenia povinného o úhrade zameškaného výživného za rozhodné obdobie od mesiaca november 2017 do mesiaca júl 2018, uvedeného v jeho návrhu na zastavenie exekúcie, avšak nepodloženého dôkaznými prostriedkami, takýto návrh ako nedôvodný zamietol. Vyšší súdny úradník správne vyhodnotil skutkový stav veci na tom podklade, že povinný na svoje tvrdenie, že vymáhaný nárok na zameškané výživné zanikol splnením zo strany povinného, keďže v rozhodujúcom období od novembra 2017 do júla 2018 žil s oprávnenými v 1. a 2. rade a ich zákonnou zástupkyňou v spoločnej domácnosti, kde platil všetky výdavky s tým spojené, nepredložil žiaden dôkaz, čím nepreukázal súdu zánik vymáhaného nároku na to určenými listinnými dôkaznými prostriedkami ako napríklad potvrdenie o úhrade dlžnej sumy vystavenej zákonnou zástupkyňou oprávnených povinnému v prípade hotovostnej úhrady, resp. v prípade bezhotovostného bankového prevodu výpisom z bankového účtu, prípadne potvrdením o úhrade poštového poukazu, a pod. A ďalej bolo v napádanom rozhodnutí správne vyhodnotené, že povinný nepreukázal súdu okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, a ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, v tomto prípade podľa tvrdenia povinného, splnením dlhu a súčasne nepreukázal žiaden zákonný dôvod, na základe ktorého by mohlo byť vyhovené jeho

návrhu na zastavenie exekúcie súdom, t. j. neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu, resp. skutočnosť, že exekučný titul bol zrušený.

16. Sudca ďalej k dôkazným prostriedkom ohľadom zo strany povinného realizovaných platieb v prospech zákonnej zástupkyne oprávnených ako aj platieb uskutočňovaných počas jeho spolužitia s oprávnenými v rozhodnom období, predkladaných povinným až po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, konkrétne v podaní zo dňa 26.5.2020, ktoré bolo súdu doručené dňa 03.06.2020 a na ktoré povinný odkázal v sťažnostnom konaní, konštatuje, že v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku je upravená prísna koncentračná zásada, v zmysle ktorej povinný musí vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie uplatniť všetky rozhodné právne skutočnosti ku dňu podania návrhu a preto na prípadné ďalšie skutočnosti, ktoré by povinný uviedol v ďalšom vyjadrení, by už súd prihliadnuť nemohol. Pripojenie nových dôkazov v sťažnostnom konaní je v rozpore s koncentračnou zásadou konania, ktorá je jasne vyjadrená v zákonomnom postupe podania návrhu na zastavenie exekúcie a rozhodovania súdu o takomto návrhu, ako aj v rozpore s povahou a účelom exekúcie. Zákonodarca v novej úprave exekučného konania a to najmä v návrhoch na zastavenie exekúcie chcel zvýrazniť, že exekučné konanie nemá byť konaním, v ktorom sa riešia spory, ale v ktorom sa má primárne vymôcť nárok priznaný exekučným titulom. Tento nárok má byť vymožený čo najskôr, v súlade s článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a preto, ak chce povinný iniciovať exekučný spor, zákonodarca mu na to stanovil určité limity a v prípade prekročenia, nedodržania týchto medzí zároveň stanovil, ako má súd (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku) resp. povinný (§ 61l ods. 3 posledná veta Exekučného poriadku) postupovať. Dôvodnosť tejto obrany povinného tak vylučuje citované ustanovenie § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí č.k. I. ÚS 119/2020-13 zo dňa 3. marca 2020 vyslovil, že ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne povinný bez svojej viny nemohol uplatniť skôr a keďže všetky namietané skutočnosti mal a mohol povinný uplatniť v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, exekučný súd na ne prihliadať nemohol. Ústavný súd SR v inom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 167/2019 vyslovil, že nie je postačujúce, keď povinný uvedie, že svoje tvrdenia vie preukázať, povinný svoje tvrdenia musí spolu s podaným návrhom na zastavenie exekúcie preukázať a dôkazy o tvrdeniach predložiť, čo však povinný v tomto exekučnom konaní pri podaní návrhu na zastavenie exekúcie neurobil. Povinný tak bol pod ťarchou neprihliadnutia na jeho procesný úkon povinný uviesť všetky relevantné tvrdenia a zároveň k tomu prislúchajúce dôkazné návrhy v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie a keďže ich však podal v danom prípade oneskorene až po uplynutí zákonnej lehoty a to až v podaní zo dňa 26.5.2020 doručenom súdu po rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka, súd na ne v danom prípade neprihliada.

17. Súd má za to, že vyšší súdny úradník postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v danej exekúcii zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. S poukazom na uvedené, keďže povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neosvedčil existenciu ním tvrdených okolností, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, pričom sudca v sťažnostnom konaní musel prihliadnuť na koncentračnú zásadu konania a neprihliadať na nové dôkazy predložené povinným oneskorene, ktoré už v čase podania návrhu na zastavenie exekúcie existovali, pričom povinný neosvedčil, že ich bez vlastnej viny nemohol súdu predložiť skôr, sudca preto sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/2105/2019 zo dňa 28.05.2020 ako nedôvodnú zamietol.

18. O trovách účastníkov sťažnostného konania súd nerozhodoval, keďže tieto neboli včas uplatnené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).